

ДРІБНОШЛЯХЕТСЬКІ РОДИ ЛЬВІВСЬКОЇ ЗЕМЛІ НА ПЕРЕМИШЛЬЩИНІ У XVI – НА ПОЧАТКУ XVII ст.

Дрібношляхетські власники Перемишльщини були представлені місцевими укоріненними родами, що вели свій початок від служебного зем'янства. Упродовж XVI ст. вони перетворили свої землеволодіння на родові гнізда, розпайовані між кількома десятками нащадків перших осадників. Тісні майнові та родинні контакти між собою та зі шляхтою сусідніх земель спричинювали перманентні зміни персонального складу землевласників гніздової шляхти: окремі особи, сім'ї та відгалуження за різних обставин мігрували з одного родового гнізда до іншого. Наскільки цей процес був масштабним? Якими були напрямки міграції? Якою мірою це позначилося на складі землевласників? Ці та інші питання з історії демографічного та історико-генеалогічного розвитку дрібної шляхти не знайшли належного висвітлення у вітчизняній історичній науці.

У даній статті пропонується з'ясувати один із аспектів міграції зазначеної соціальної групи, – появу вихідців з Львівської землі на теренах Перемишльщини впродовж XVI – початку XVII ст.¹

Для висвітлення вказаної проблематики ми опрацювали акти Перемишльського гроду та земського суду. У результаті виконаної роботи отримали інформацію про перебування на теренах Перемишльщини таких родів:

Вислобоцькі. З актів Перемишльського земського суду відомий Васько Вислобоцький, одружений з Анною Блажівською. Його дружина в 1559 р. разом з Тустановськими була позвана Зофією Тустановською з приводу руйнування млина. У документі вона називається Анною Олешковою, від імені свого першого чоловіка покійного Олехна.² Через чотири роки вона відступила свої частки в Тустановичах синам від першого шлюбу Миську, Іванкові і Гаврилові Тустанівським.³ В обидвох випадках Васько Вислобоцький фіксується виключно як чоловік Анни, а не співвласник майна в Тустановичах. Якщо подружжя певний час мешкало в селі, то після 1563 р., коли Анна позбулася нерухомості на користь синів, серед шляхти Тустанович і Тустанівської Волі вони більше не з'являються.

Добрянські. В Перемишльській землі мешкали вихідці з двох родів з однаковим прізвищем. Одні – з села Добра у Сяноцькій землі. До них належали головно Добрянські Соколовичі, представлені в перемишльських актах як власники земельних часток в Монастирці, Кропивнику, Созані та посесори вїтївств у Самбірському старостві. Інші – прибульці з села Добряни Львівської землі. Саме про них ітиметься нижче.

Добрянські з Добрян з'явилися у Перемишльщині значно раніше від своїх однофамільців. З початку XVI ст. вони проживали у північній частині Самбірського повіту, у с. Лука – осідку Луцьких. Так, у 1529 р. якийсь Андрій Добрянський зветься у актах перемишльського земського суду дідичем з Луки.⁴ Залишається відкритим питання, чи мігував з Добрян сам Андрій, чи переселення відбулося за його попередників.

По кількох десятках років мовчання з середини XVI ст. серед власників с. Луки документи згадують синів Андрія. Спочатку у 1553 р. Прокопа, що судився з Ступницькими Миськовичами з приводу несплати 10 зл.⁵, згодом, у 1561 р. всі троє братів – Прокіп, Андрусь, Іван Добрянські – присутні серед решти власників с. Луки, котрих позивали до Перемишльського земського суду Ян Волосецький і Павло Коритко щодо визначення кордонів між маєтками позивачів і позваних.⁶ Їхнім сучасником був Лука Добрянський, записаний у перемишльських актах як “дідич Добрян і Луки”⁷, однак невідомо, ким він доводився синам Андрія. Всі четверо Добрянських були одружені з шляхтянками місцевих самбірських родів. Лука – з Полашкою, дочкою Миська Ступницького⁸, Іван – з Катериною, дочкою Миклаша Ільницького⁹, Андрій – з Олюхоною, дочкою Івана Городиського¹⁰. Таким чином, рід міцно вкоренився серед дрібної шляхти Самбірського повіту.

В Луці Добрянські залишалися до кінця XVI ст. У 1590 р. Петро Добрянський Прокопович відступив свою частку в Луці Сенькові Телці і Стецькові Одинакові Луцьким.¹¹ Можливо, так учинили й решта його родичів, бо з 1590-х років не маємо жодної згадки про перебування Добрянських у Луці. На це вказує і судова справа 1603 р. з Перемишльського гроду, розпочата Іваном Лодзинським, внуком покійного Андрія Добрянського по матері, проти спадкоємців земельної власності Андрія в с. Луки. Серед них не згадується жодний Добрянський.¹²

Ще кілька представників Добрянських на прізвисько Руша (Руса) упродовж XVI ст. перебували на теренах Перемишльської землі. Зокрема, Іван Руша наприкінці 1550-х років одружився з Анною Турянською й увійшов до складу землевласників сс. Тур’є і Тошільниця. Однак Іван помер, залишивши тільки дочку, тому з початку 1570-х років якихось згадок про Добрянських у родовому гнізді Турянських більше не зустрічаємо¹³. Цікаво, що Іван Руша мав одночасно якийсь маєток і в с. Лука. Єдина згадка про це міститься в актах Перемишльського земського суду, де повідомляється під 1569 р., що Іван Добрянський, званий Руша, заставив Іляшеві Луцькому, попові, свого підданого Оначка, осілого на півлані землі у с. Лука за 40 зл.¹⁴

Історію міграції ще одних Добрянських Руш добре ілюструє вивід шляхетства Івана Добрянського, учинений на Вишенському сеймику 11 вересня 1662 р. З нього дізнаємося, що дід Івана, так само Іван, у 1567 р. продав разом з рідним і двоюрідними братами свою частку у с. Добряни Янові Гербурту, белзькому каштелянові, що, ймовірно, спричинило переселення на Перемишльщину. Принаймні, його син Лесько наприкінці XVI ст. двічі одружується: спочатку з Анною Гординською, згодом – з Анастасією Кульчицькою й остаточно осідає в с. Кульчицях¹⁵.

Насамкінець слід згадати про окремі родини, що мігрували з с. Добряни Львівської землі, але мали прізвище Дубравські. До них належали брати Федір і Лука Дубравські та їхні племінники Стецько й Іван, сини покійного Миколая Дубравського, які у 1561 р. судилися в Перемишльському земському суді з Марією Ільницькою, дружиною вказаного Миколая, зинувачуючи її у привласненні рухомого і нерухомого майна по смерті свого чоловіка¹⁶. З цього часу впродовж наступних п’ятьох десятиліть кожен з них присутній в перемишльських актах, що засвідчує тимчасове або постійне перебування на теренах Перемишльщини.

Лука Дубравський у 1570 р. тримав у заставі від Яна Блажівського Антоновича, якому позичив 60 злотих, півлану у с. Блажеві¹⁷. В тому ж році він тримав також у заставі лан, 10 підданих і півмлина у Блажові і Блажівській Волі від Петра Блажівського Олехновича¹⁸. Після смерті Луки застава перейшла до його синів, – Павла, Криштофа,

Андрія і Георгія, – які у 1580 р. відступили її Івану Блажівському Миговичу¹⁹. Брати мали якісь справи і з Турянськими: 1580 р. вони квітували останніх з суми у розмірі 100 злотих²⁰. Після цього відомості про синів Луки Дубравського зникають.

Федір Дубравський трапляється в документах вкрай рідко, що може вказувати на відсутність будь-яких справ з перемишльською шляхтою. Натомість, його син Станіслав, одружений з Танею, дочкою Ганка Гординського, присутній в актах судової справи своєї дружини з рештою Гординських Стецьковичів 1589-1590 рр.²¹ Попри той факт, що Таня була єдиною дочкою Ганка Гординського, подружжю не вдалося закріпитися у с. Гординя. У 1590 р. під тиском решти родини вона відступила всі успадковані маєтки своєму дядьку Яцькові Гординському, який, у свою чергу, половину з них передав своїм братам Федору і Станіславу Гординським²². Де мешкав Станіслав Дубравський, невідомо. Але зв'язки його родини з Перемишльською землею не обмежуються лише шлюбом з Танею Гординською. Виявляється, дочка Станіслава Марія в двох шлюбах була дружиною шляхтичів з Самбірського повіту – спочатку Сенька Комарницького Федьковича²³, згодом – Ігната Ортинського²⁴. Сестра Станіслава Фенна вийшла заміж за Миколая Новошицького з с. Новошичі, що коло Нового Самбора (1603)²⁵. Останні згадки про Станіслава припадають на 1614-1615 рр. Одна з них повідомляє про орендування Дубравським маєтку Івана Турецького у с. Турка Самбірського повіту.²⁶

Стецько Дубравський, як і обидва попередники, тобто, дядьки Лука і Федір, не осів у Перемишльській землі. Принаймні, з двох десятків документів другої половини XVI ст., де він виступає у різних судових і майнових справах, абсолютна більшість не інформує про володіння ним нерухомістю на вказаній території. Навпаки, один з актів засвідчує перебування Стецька в Добрянках Львівської землі. Так, у 1595 р. він відступив свою частку у родовому гнізді Миколаєві Новошицькому Іванковичу²⁷, одночасно останній дарував свою частку в цьому ж селі Стецькові Дубравському²⁸. Все ж таки, були певні обставини, до кінця не з'ясовані, що пов'язували Стецька з Перемишльщиною. Насамперед, варто вказати на те, що обидві його дружини належали до шляхетських родів Самбірського повіту. Спочатку Стецько одружився з Зоною, дочкою Федора Ступницького Сеньковича (1575)²⁹. Дочка від цього шлюбу, Марухна, у 1602 р. висувала претензії на частку у сс. Ступниця і Ступницька Воля до спадкоємців свого діда. Судячи з усього, справа закінчилася на користь Ступницьких³⁰. Вдруге Стецько одружився з Фенною, дочкою Михайла Турецького (1585)³¹. Під кінець життя Стецько провадив справи з Комарницькими Федьковичами: у 1600 р. він позичив їм 800 злотих³², а у 1605 р. тримав у заставі їхні частки у с. Комарники³³. Стецько залишив дев'ятеро дітей, троє з яких на початок XVII ст. були одруженими. Зокрема, Марія – з Яцьком Яворським Юрковичем³⁴, Іван – з Фенною Матківською Малишевич³⁵, Мартин – з Анною Попель Колодруб³⁶. Таким чином, два шлюби припадають на шляхту Самбірського повіту і один – Дрогобицького.

Брат Стецька, Іван Дубравський, з-поміж решти родини міцно вкоренився серед перемишльської шляхти, порвавши з родовим гніздом. У середині 1580-х років він одружився з Марухною, дочкою Грицька Турянського Сенютича³⁷. Останній більше не мав дітей, тому подружжя стало єдиним спадкоємцем частки Грицька у сс. Тур'є і Топільниця³⁸. В наступні роки Іван продовжував розширювати свою землевласність за рахунок сусідів. Так, у 1586 р. він набув маєток у Марухни, дружини Юрка Турянського Сенютича³⁹, у 1593 р. – у подружжя Петра Турянського Кощича і Марухни Турянської⁴⁰. У 1596 р. він отримав від Павла Турянського Сенютича певну нерухомість у різних частинах села Тур'є⁴¹. У 1600 р. Іван збільшує свої володіння за рахунок земельної частки Петра Яворського у с. Топільниця⁴².

Єдиний син Івана, Петро, продовжував залишатися у 1620-30-х роках одним з найбільших власників у сс. Тур'є і Топільниця. Наприклад, у 1624 р. посаг його другої дружини Марини Бандрівської склав 2000 злотих, записаних на половині маєтків Петра⁴³. Дві дочки Івана, Настасія і Марія, одружилися, відповідно, з Мартином Ясеницьким (1608)⁴⁴, та Грицем Попелем Романовичем (1615)⁴⁵, спричинивши появу у XVII ст. серед власників вказаних сіл ще двох родів – Ясеницьких і Попелів⁴⁶.

Підвисоцькі. В історії цього роду мав місце випадок одруження з представницею роду Ільницьких, що відкривав реальні можливості входження до складу власників Ільника і Мельничного у Самбірському повіті Перемишльської землі. Зокрема, Василь Підвисоцький на початок 1560-х років взяв за дружину Марухну, дочку Миська Ільницького.⁴⁷ У Миська і його брата Юрка Ільницьких Олександровичів не було прямих нащадків чоловічої статі, тому син Василя і Марухни Підвисоцьких, Іван, на кінець 1580-х років опинився серед спадкоємців їхніх земельних часток. Документи не повідомляють, чи дійсно він ними розпоряджався і як довго. Але відомо, принаймні, що у 1588 р. Іван Підвисоцький відступив успадковані маєтки Федорові Ільницькому, своєму далекому родичу по матері.⁴⁸ Можливо, дружиною саме цього Івана була Катерина, дочка Германа Луцького, якій у 1575 р. він записав 40 злотих посагу на половині своїх маєтків⁴⁹.

Сучасниками Івана були Федько і Василь Підвисоцькі, які у 1577 р., перебуваючи у містечку Стара Сіль Самбірського староства, зчинили бійку з слугою Яна Фредра Андрієм Замоїським і завдали йому тілесних ушкоджень. За яких обставин вони там опинилися, з якою метою і як довго перебували у Перемишльській землі, документ не повідомляє⁵⁰.

Ще дві звістки початку XVII ст. пов'язують Підвисоцьких з Білинськими. З відповідних актів дізнаємося про одруження Фенни, дочки Івана Білинського Тарасовича Івановича з Ігнатом Підвисоцьким (1614 р.) та зречення Фенни зі своїх прав на материнські маєтки у с. Бережниця Самбірського повіту на користь Леся Бережницького Гуменовича.⁵¹

Погорецькі упродовж XVI ст. з'являються в перемишльських актах виключно у статусі шлюбних партнерів котроїсь або котрогось з представників дрібношляхетських родів Перемишльщини. Таким чином, Федько з Погорець одружився з Ганкою з Ортинич (1523)⁵², Матвій Погорецький – з Марією Бачинською (1580)⁵³, Федько Погорецький Івашкович – з Марією Кульчицькою (1593)⁵⁴, Ілля Погорецький – з Анною Луцькою (1598)⁵⁵. Самостійно майнових операцій вони не провадять. Немає жодного акту застави, купівлі-продажу, дарування, де б однією зі сторін були Погорецькі. Вони не мали землеволодінь на Перемишльщині, отже, не існувало жодних передумов для їхньої міграції в цей регіон.

Такий стан речей зазнає змін на початку наступного століття. У 1608 р. Тимко Бачинський відступив Григорію Погорецькому Мацейовичу свою частку у с. Бачині⁵⁶. До кінця 1610-х років його регулярно згадують тогочасні документи в оточенні Бачинських та сусідньої шляхти⁵⁷. Сучасником Григорія був Прокіп Погорецький, одружений з Марухною Ритаровською (1615)⁵⁸. Він на початку 1620-х років провадив фінансові справи з Марком Височанським, Базилом Монастирським, Адамом Хлопецьким, шляхтичами Самбірського повіту⁵⁹. Їх результатом стало тимчасове отримання в якості застави дворища з корчмою у с. Тур'є⁶⁰. Однак, вказане село так і не стало осідком для Прокопа, й Погорецькі у наступні роки тут не з'являються.

Путятицькі перебували на Перемишльщині вже на початку XVI ст. Один із них, званий Іваном, володів якоюсь нерухомістю в с. Созань. У 1529 р. вона перейшла до рук Івана Лукавського⁶¹. Інший – Петро – відомий як землевласник у с. Гординя. Його маєтки згодом перейшли до Машка Гординського. Про це відомо з судової справи 1580-х

років між Гординськими – нащадками Машка та Городиськими щодо розмежування маєтків у с. Гординя⁶². Оскільки Машко помер між 1528-1532 рр.⁶³, отримання ним маєтків від Петра відбулося у першій чверті XVI ст. Яким чином обидвоє Путятицьких опинилися серед землевласників Самбірського повіту, й чи дійсно мешкали у вказаних селах, на це, на жаль, немає відповіді.

Через кілька десятиліть майнові інтереси представників вказаного шляхетського роду знову спричиняють їхню появу на Перемишльщині. Зокрема, дружиною Стася Путятицького була Ганна Уруська⁶⁴. Ганна, починаючи з 1570 р., тримала у заставі від Олекси та Стецька Уруських певні маєтки у с. Заріччя та Лопушна, які заповіла своїм трьом синам – Мацею, Грицькові та Івану⁶⁵. Брати не закріпилися у цих маєтностях, відступивши наприкінці 1580-х років заставлене майно спадкоємцям Олекси і Стецька Уруських⁶⁶. Проте Путятицькі все одно входять до складу перемишльської шляхти, осівши у сусідньому с. Монастирець. Перша згадка про це датується 1591 р., коли Петро Лужецький відступив свої права на заставу у с. Монастирець Грицькові Путятицькому Стасьовичу⁶⁷. З прізвиськом “Дідик” Грицько з’являється ще кілька разів: у 1598 р. Лесько Монастирський квіттував його з 4 зл., у 1599 р.⁶⁸ він квіттує Івана, Петра, Гриця Монастирських з 20 зл.⁶⁹, у 1603 р. його та Монастирських Ватушковичів інші Монастирські, Кіневичі, звинуватили у вбивстві свого брата Гриця Монастирського Кіневича⁷⁰, у тому ж році Грицько квіттував Леська Монастирського Петринина з приводу судового процесу щодо завдання йому тілесних ушкоджень⁷¹.

Наступне покоління Дідковичів, імовірно, продовжувало мешкати у с. Монастирець. Так, Сенько, син Грицька Путятицького Дідика, слуга Андрія Блажівського, оскаржив у Перемишльському гроді Клима Монастирського з приводу нападу та пограбування. Інцидент трапився у Монастирці⁷². У наступному році брат Сенька, священик Іван, позичив 70 зл. Федіні Монастирському, за що отримав у заставу певні маєтності у Монастирці⁷³. Ще один син Грицька – Прокіп залишив вказане село та перебрався до Сільця, також розміщеного у Самбірському повіті, де у 1619 і 1621 рр. придбав певні земельні частки, набуті від Миська Сілецького Івановича⁷⁴.

Сроковські. У Перемишльській землі Сроковські у XVI ст. не проживали, але мали шлюбні зв’язки з місцевою шляхтою. Найраніша така згадка датується 1562 р., коли Микола Унятицький відступив заставлені маєтки в Унятичах своїм сестрам – Марухні Сроковській і Анні Кропивницькій⁷⁵. Про чоловіка Марухни жодних відомостей немає.

Можливо, їхніми сучасниками були Василь Бачинський і Катерина Сроковська, згадані у 1601 р. як батьки Федька і Юрка Бачинських Василевичів, свідків у справі підтвердження шляхетства Петра Ільницького Телеп’яна⁷⁶. Це єдина згадка про подружжя, тому з’ясувати дати їх життя неможливо. Очевидно лише, що йдеться про другу половину XVI ст.

Перед 1583 р., можливо, в тому ж році, Марухна, дочка Івана Сроковського, стала дружиною Василя Бачинського Слотила й зреклася своїх прав на батьківські і материнські маєтки⁷⁷.

Нарешті, ще один шлюб відбувся між Тацею Турянською та Стецьком Сроковським. У 1614 р. Турянська зреклася своїх прав на батьківські та материнські маєтки на користь племінників Марка і Миколая Турянських⁷⁸. Її шлюб був задовго до цієї дати, оскільки на час свого зречення вона вже була вдовою, особою похилого віку. Тут варто вказати на те, що це відгалуження Турянських не жило у своєму родовому гнізді, а тримало якусь земельну власність в Угерці Перемишльської землі та, можливо, якусь нерухомість у Львівській землі. На це вказує факт регулярної появи Івана і Миколи

Турянських з с. Міришова, Івана Турянського з Осталович, Марка Турянського з Вовчух на пописах Львівської землі у 1620-30-х роках⁷⁹.

Чайківські з'являються в Перемишльській землі у перші десятиліття XVI ст., одночасно в кількох осередках самбірської гніздової шляхти. Зокрема, у 1520-х роках якийсь Петро Чайківський Вронбович одружився з єдиною дочкою Климка Білинського Ліга, й останній заставив зятеві всі свої маєтки у с. Білина Велика (152-1525)⁸⁰. У 1529 р. Станіслав Чайківський отримав даровизну від Сенька і Проця Винницьких у с. Винники⁸¹. Через рік якийсь Ілько Чайківський з'являється у с. Гординя, що біля Білини Великої, де його боржник Матвій Гординський відступає йому певні маєтки до часу повернення боргу у розмірі 50 гривень⁸². Нарешті, на початку 1550-х років Іван Чайківський Юхан судився з Созанськими Пилиповичами, претендуючи на маєтки своєї баби, покійної Фенки Созанської, й домігся свого⁸³.

Усі ці випадки, де Чайківські присутні як одна зі сторін у майнових справах з перемишльською шляхтою й на різних умовах володіють землевласністю у Гордині, Білині Великій, Винниках, Созані, не спричинили до укоріннення цього роду в жодному зі згаданих поселень. Застави у Гордині і Білині Великій не переросли у повноправну власність й, позбувшись їх, Чайківські зникають із цих сіл. У Созані, відсудивши частку по бабі, Іван Чайківський одразу відступає її позваним, отримавши відповідну матеріальну компенсацію⁸⁴. Станіслав Чайківський, професійний правник, що виконував обов'язки плєніпотента у Перемишльському земському суді, обстоюючи інтереси однієї зі сторін, одночасно провадив складні майнові комбінації, й власність у Винниках не була його кінцевою метою.

Повторна хвиля міграції Чайківських до Перемишльщини припадає на кінець XVI ст. У 1580-х роках вони з'являються у с. Кульчицях. Відомо, що у 1582 р. четверо братів Чайківських Трунковичів дарували свою частку у цьому селі Кульчицьким Дашковичам⁸⁵. Питання, коли і як Чайківські Трунковичі стали землевласниками серед Кульчицьких, залишається без відповіді. У наступному десятилітті інші відгалуження Чайківських продовжують мігрувати до Кульчиць. До них належить Васко Чайківський, що тримав у 1598 р. у заставі від Сенька Кульчицького Тарасовича половину маєтків останнього⁸⁶. Якийсь Павло Чайківський, священик у Вошанцях, у 1614 р. разом із дружиною Полахною Кульчицькою Васькович набув землевласність від Васька Кульчицького Тарасовича⁸⁷. До 1620 р. у Кульчицях мешкали Васько і Пашко Чайківські. Вони дарували свої маєтки Яцьку і Максимові Кульчицьким Дашковичам⁸⁸.

Окремо варто вказати на чисельні шлюби Чайківських з представниками Перемишльщини, які за абсолютною кількістю випереджають аналогічні шлюби решти львівської шляхти. Вони розподіляються наступним чином: з Кульчицькими – 8, Попелями – 5, Сілецькими – 5, Білинськими – 4, Луцькими – 3, Гординськими – 2, Городиськими – 2, Яворськими – 2, Бачинськими – 2, Боярськими – 1, Ільницькими – 1, Уруськими – 1, Турянськими – 1, Замойськими – 1, Кальнофойськими – 1, Тустанівськими – 1, Бережницькими – 1, Літинськими – 1, Заплатинськими – 1, Созанськими – 1, Ортинськими – 1⁸⁹. Разом – 45 шлюбів.

Таким чином, у XVI – на початку XVII ст. на теренах Перемишльської землі перебували представники семи дрібношляхетських родів сусідньої Львівської землі. Їхня кількість, час появи та ступінь укоріненості серед місцевої шляхти був неоднаковим. Частина, як, наприклад, Вислобоцькі або Сроковські, з'являються епізодично, так і не ставши повноправними власниками земських маєтків у цьому регіоні. Інші були представлені однією – двома сім'ями, які через шлюби змогли увійти до складу перемишльської

гніздової шляхти та закріпитися на новому місці (Погорецькі, Путятицькі). Окремо виділяються Добрянські, які ще на початку XVI ст. з'явилися на Перемишльщині також завдяки шлюбом та осіли відразу у кількох шляхетських родинних гніздах.

Однак слід зазначити, що на тлі кількох сот представників дрібної шляхти Перемишльської землі поява кількох сімей, прибулих з Львівщини, свідчила про доволі низький рівень міграції в цьому напрямку.

¹ В даному випадку йдеться про Львівську землю без Жидачівського повіту. Переселення жидачівської шляхти розлядатиметься у окремій публікації.

² Центральний Державний історичний архів України у м. Львові (ЦДІАУ у м. Львові). – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 271. – С. 419-420.

³ Там само. – Спр. 19. – С. 821-822.

⁴ Там само. – Спр. 261. – С. 48.

⁵ Там само. – Спр. 268. – С. 90.

⁶ Там само. – Спр. 269. – С. 1269; спр. 271. – С. 1310.

⁷ Там само. – Спр. 14. – С. 766.

⁸ Там само. – С. 766.

⁹ Там само. – С. 288-289.

¹⁰ Там само. – С. 839-840.

¹¹ Там само. – Спр. 50. – С. 275-277.

¹² Там само. – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 318. – С. 505.

¹³ Там само. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 275. – С. 1411-1412.

¹⁴ Там само. – Спр. 27. – С. 65-66.

¹⁵ Semkowicz Wł. Wywody szlachectwa w Polsce XIV-XVII w. // Rocznik Tow-wa Heraldycznego we Lwowie. – 1913. – Т. 3 (1911/12). – № 260.

¹⁶ ЦДІАУ у м. Львові. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 269. – С. 1065.

¹⁷ Там само. – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 37. – С. 27-28.

¹⁸ Там само. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 29. – С. 171-172.

¹⁹ Там само. – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 296. – С. 412.

²⁰ Там само. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 36. – С. 190-191, 766.

²¹ Там само. – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 305. – С. 955; спр. 306. – С. 339-340; ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 49. – С. 1106-1107.

²² Там само. – Спр. 50. – С. 127-129, 216-219.

²³ Там само. – Спр. 92. – С. 711-714; спр. 95. – С. 1291-1293.

²⁴ Там само. – Спр. 66. – С. 1099-1010.

²⁵ Там само. – Спр. 68. – С. 606-607.

²⁶ Там само. – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 330. – С. 274.

²⁷ Там само. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 61. – С. 818-822.

²⁸ Там само. – Спр. 61. – С. 822-827.

²⁹ Там само. – Спр. 32. – С. 262.

³⁰ Там само. – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 318. – С. 957-958.

³¹ Там само. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 44. – С. 1055; спр. 65. – С. 1013.

³² Там само. – Спр. 67. – С. 386-388.

³³ Там само. – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 325. – С. 165-166.

³⁴ Там само. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 65. – С. 1006-1007; спр. 69. – С. 604-605; спр. 73. – С. 793-796; Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 324. – С. 178-179.

- ³⁵ Там само. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 81. – С. 1507-1508.
- ³⁶ Там само. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 79. – С. 861.
- ³⁷ Там само. – Спр. 46. – С. 995-996; спр. 63. – С. 781.
- ³⁸ Там само. – Спр. 62. – С. 888-889.
- ³⁹ Там само. – Спр. 46. – С. 1544-1546.
- ⁴⁰ Там само. – Спр. 56. – С. 867-868; спр. 57. – С. 1202-1205.
- ⁴¹ Там само. – Спр. 62. – С. 1623-1625.
- ⁴² Там само. – Спр. 67. – С. 2362-2364.
- ⁴³ Там само. – Спр. 95. – С. 578-579.
- ⁴⁴ Там само. – Спр. 90. – С. 892-893.
- ⁴⁵ Там само. – Спр. 81. – С. 2208-2211.
- ⁴⁶ Там само. – Спр. 90. – С. 889-892.
- ⁴⁷ Там само. – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 32. – С. 550.
- ⁴⁸ Там само. – Ф. 14. – Оп. 1. – спр. 50. – С. 1436-1438.
- ⁴⁹ Там само. – Спр. 28. – С. 758-759.
- ⁵⁰ Там само. – Ф. 13. – Оп. 1. – спр. 293. – С. 282.
- ⁵¹ Там само. – Спр. 330. – С. 865-867; ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 81. – С. 1267.
- ⁵² Там само. – Спр. 9. – С. 9, 391-392.
- ⁵³ Там само. – Спр. 279. – С. 179-180; спр. 280. – С. 122.
- ⁵⁴ Там само. – Спр. 58. – С. 504-505.
- ⁵⁵ Там само. – Спр. 63. – С. 1366-1369.
- ⁵⁶ Там само. – Спр. 73. – С. 64-66.
- ⁵⁷ Там само. – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 324. – С. 1273, 1346-1347; спр. 325. – С. 475-476; спр. 330. – С. 102, 123-124, 1047-1048, 1603-1604; спр. 331. – С. 209, 1089, 1090-1091.
- ⁵⁸ Там само. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 81. – С. 1020-1021, 1023-1024.
- ⁵⁹ Там само. – Спр. 92. – С. 468-469, 1898-1899; спр. 95. – С. 258-260.
- ⁶⁰ Там само. – Спр. 95. – С. 255-258.
- ⁶¹ Там само. – Спр. 9. – С. 710-711.
- ⁶² Там само. – Спр. 279. – С. 567-569; ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 299. – С. 2477.
- ⁶³ У 1528 р. Машко разом з братом Андрієм позивався до земського суду Федором Городиським Чобогом, а у 1532 р. у справі його синів з Станіславом Одровонжем він названий покійним (“olim Maszko”) (ЦДАУ у м. Львові. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 7. – С. 677; спр. 9. – С. 1009-1010).
- ⁶⁴ Принагідно, слід зазначити, що подружні пари Уруські-Путятницькі трапляються неодноразово. Наприклад, Іван Монастирський – Маргарета Путятницька (1557), Іван Уруський Стецькович – Марія Путятницька Іляшовичівна (1579-1589), Андрій Путятницький – Фенна Монастирська (1591) (ЦДАУ у м. Львові. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 270. – С. 111; спр. 36. – С. 878-879; спр. 48. – С. 21-22; спр. 52. – С. 834-835).
- ⁶⁵ ЦДАУ у м. Львові. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 24. – С. 764-765; спр. 46. – С. 1104.
- ⁶⁶ Там само.
- ⁶⁷ Там само. – Спр. 52. – С. 96-97.
- ⁶⁸ Там само. – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 314. – С. 81-82.
- ⁶⁹ Там само. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 64. – С. 200.
- ⁷⁰ Там само. – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 319. – С. 1896.
- ⁷¹ Там само. – Спр. 319. – С. 490.
- ⁷² Там само. – Спр. 89. – С. 74.
- ⁷³ Там само. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 90. – С. 262-265.
- ⁷⁴ Там само. – Спр. 89. – С. 337-338; спр. 92. – С. 1725-1727.

⁷⁵ Там само. – Спр. 20. – С. 486.

⁷⁶ Там само. – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 395. – С. 1102.

⁷⁷ Там само. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 31. – С. 708-709.

⁷⁸ Там само. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 79. – С. 760-761.

⁷⁹ Akta Grodzkie i Ziemskie z czasów Rzeczypospolitej z Archiwum t.zw. Bernardyńskiego we Lwowie, wydane staraniem Galicyjskiego Wydziału krajowego. / Wyd. K.Liske, A. Prochaska, W. Hejnosz. – Lwów, 1909. – Т. XX. – S. 190, 242, 256, 277, 238,.

⁸⁰ ЦДАУ у м. Львові. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 8. – С. 442-443, 549-550.

⁸¹ Там само. – Спр. 9. – С. 740.

⁸² Там само. – Спр. 17. – С. 107-109.

⁸³ Там само. – С. 13-14; спр. 265. – С. 27.

⁸⁴ Там само. – Спр. 265. – С. 27.

⁸⁵ Там само. – Спр. 39. – С. 854-858.

⁸⁶ Там само. – Спр. 63. – С. 1405-1406.

⁸⁷ Там само. – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 330. – С. 133-134.

⁸⁸ Там само. – Ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 90. – С. 518-521, 812-814.

⁸⁹ Там само. – Ф. 13. – Оп. 1. – Спр. 295. – С. 205; спр. 298. – С. 201-202; спр. 315. – С. 1379; спр. 323. – С. 727-728, 1551; спр. 328. – С. 538, 868, 869, 1047-1048; спр. 329. – С. 1461-1462; спр. 330. – С. 191-192; спр. 331. – С. 203-204, 618-619, 1095; ф. 14. – Оп. 1. – Спр. 9. – С. 139, 1063; спр. 14. – С. 840; спр. 17. – С. 223, 527; спр. 19. – С. 123-124, 344-345, 535-536; спр. 24. – С. 616-617, 766, 768-769, 938-939; спр. 35. – С. 783-784; спр. 37. – С. 1056; спр. 38. – С. 308; спр. 43. – С. 615, 986-987; спр. 44. – С. 1831-1832; спр. 47. – С. 18а-19, 104-105; спр. 48. – С. 564-565; спр. 51. – С. 946; спр. 53. – С. 428; спр. 55. – С. 352-354; спр. 56. – С. 310-314; спр. 57. – С. 759-760; спр. 63. – С. 702, 1292; спр. 64. – С. 1534; спр. 65. – С. 155-157; спр. 73. – С. 973-975, 978-980; спр. 81. – С. 1086; спр. 89. – С. 2083-2084; спр. 91. – С. 1171-1174, 1178, 1440; спр. 275. – С. 22; спр. 279. – С. 38-39.

Ігор Смуток.

Дрібношляхетські роди Львівської землі на Перемишльщині у XVI – початку XVII ст.

У статті розглядаються міграції шляхти з Сяноцької землі на схід до сусідньої Перемишльської землі. з'ясовується, які саме роди або їхні відгалуження були задіяні у цій міграції. Автор детально описав обставини, за яких відбувалася міграція, показав коли і де вони починають з'являтися на Перемишльщині. Автор дійшов висновку, що міграція сяноцької шляхти відбувалася за кількох обставин: набуття земельної власності, одруження з вихідцями Перемишльщини.

Ihor Smutok.

Small gentry families of Lviv land in Peremyshl land in XVI – beginning of XVII cent.

The article deals with gentry migration from Lviv land to neighboring Peremyshl territory. We find out what families or their branches were involvend in the migration. The author described in detail the conditions under which the migration took place, showed when and where they began to appear in Peremyshl land. The author came to the conclusion that migration of Lviv gentry took place under several conditions: receiving of land property, marriage to Peremyshl land natives.